

nødvendigt at have Rytteri dertil, men saa tror jeg ogsaa, at man derved særlig maa lægge Vægt paa Budtjenesten eller Ordonnansstjenesten, som det hedder. Jeg vilde finde det saare naturligt og meget tids sparende, dersom man, saasandt man havde faaet Kendskab til det indkaldte Mandstab og dets Færdighed i de forskjellige Ting, der forlangtes af dem, da vilde tage en hel Del af disse frem til at danne et særskilt Korps med en særlig Uddannelse til Ordonnansstjenesten. Man har jo Exempel paa, at det er en meget vigtig og væsentlig Ting, at denne Tjeneste bliver besørget godt i Krigstilfælde; et saadant Korps vilde jeg kalde et Elitekorps, og det i en ganske anden Forstand end den, hvori den ærede Krigsminister har kaldt det Mandstab saaledes, der ifølge Forslaget forbliver liggende inde om Vinteren til at være en Støtte for de svage Kammer og for det Mandstab, der kun har faaet den kortere Uddannelse. Jeg tror, at, dersom man vil gaa i denne Retning og ved Rytteriet særlig lægge Vægt paa Budtjenesten eller Ordonnansstjenesten, vil det blive det Væsentlige, som vort Rytteri vil komme til at udføre ligeoverfor Forsvaret her paa vor Jordbund, saameget mere som man har hørt tidligere og, til dels ogsaa nu af den ærede Krigsminister, at vort Hovedforsvar navnlig vil blive paa Sjælland. Idet jeg gaar ud fra denne Betragtning, kan jeg ikke Andet end tro, at selv om man med en mindre Styrke vilde foretage Noget mod Fjenden i Sylland, vilde man i ethvert Tilfælde have Rytteriet saa betids overført til Sjælland, at ikke Transporten af denne Vaabenart, som er meget vanskeligere end de andre, skulde forsinke Overførselen. Jeg tænker mig altsaa, at det nærmest vil kunne gjøre Tjeneste, og det god Tjeneste, ved at være blevet øvet til Bud- eller Ordonnansstjeneste; det er dette, som jeg betragter som Rytteriets væsentligste Opgave (Kosod: Afspgning!) Det ærede Medlem siger: „Afspgning.“ Dette falder ganske ind under, hvad jeg kalder Budtjenesten; thi enten de have udført deres Tjeneste i Form af, at de have afstøgt, eller at de komme som Bud fra en Befalende til en anden, betragter jeg som Et og det Samme. — Dernæst er der Artilleriet. Efter vor nuværende Hærlov vilde vi jo ved Udbrud af en Krig kunne rykke ud med 73 Kanoner eller circa 3 Bæcer for hver 100 Mand. Nu har Udvalget's Flertal i 1872—73, da det behandlede Hærloven, foreslaaet en Forøgelse ogsaa der, men navnlig en Forøgelse med Hensyn til Anskaffelse af nye Artillerivaaben, de saakaldte Mitrailluser. Den ærede Krigsminister har ikke omtalt dem i Forslaget. Maaske der fra den sagtyndige Side atter skal være gjort nye Opdagelser, hvorved man er kommen til et andet Resultat end det, man tidligere var kommen til med Hensyn til disse hurtigfyndende Vaaben,

men i ethvert Tilfælde vil der blive Særlighed til, at undersøge Sagen nærmere og faae Ministerens Mening at høre desangaaende. Der er endnu et Punkt, som jeg ikke kan undlade at omtale. Ifølge Hærloven af 1867 have vi, som bekendt, 12 Generaler, og dette Antal er endnu bibeholdt i Lovforslaget. Det forundrer mig Noget, at en Krigsminister, som jeg har erkjendt her ved Revisionen af Hærloven er gaaet frem i Retning af at spare, ikke har gjort dette Punkt til Gjenstand for Overveelse. Ja, det kan jo have været Gjenstand for hans Overveelse, men den ærede Minister har da ikke turdet foreslaa et mindre Antal. Jeg antager nu, at 12 Generaler til vor lille Armee er en General til hver 3,000 Mand, men det turde dog være, at man ikke behøvede et slet saa stort Antal. Flertallet har været af samme Mening og foreslaaet 4 Generaler, og jeg tror, at der er endnu en Grund, der taler for ikke at have saamange, foruden den besparende. Ved en Krigs Udbrud vil jeg antage, at det maatte være lettere for vedkommende Mand, som staar i Spidsen for Krigsstyrelsen, blandt Armeens Stabsofficerer at finde en Mand, der særlig egner sig til at overtage Overkommandoen, end blandt 12 Generaler. Det er ikke hermed sagt, at det, at vi have saamange, er noget Bevis paa, at de ikke due; det skal jeg vel vogte mig for at sige. Men jeg har den Erkjendelse, og jeg tror, at der er flere, der dele den med mig, at det ikke er Ret i Fredens Dage at udnævne Befalingsmænd for Krigen, navnlig dersom vi i 1874 udnævne en Mand til at føre Overkommandoen over hele vor Hær, og der saa om 5—6 Aar kommer et Tidspunkt, da man skal benytte den, hvor det kan være, at der er mange andre Forhold tilstede, som kunde gjøre det nødvendigt, at man tog en anden, maaske yngre Mand. Det forud at have en saadan Mand bestemt hertil vilde være en Hindring og skabe Misnøje og Misforhold, som maaske ikke vilde være de allerheldigste for Manden i Armeen. Jeg skal derfor tillade mig ogsaa her ved dette Punkt særlig at anbefale til den ærede Ministers fornyede Overveelse, om vi ikke maaske ogsaa der kunde blive noget enige. Det er jo en Selvsjølge, at hvert Medlem i denne Sal maa gaa Noget paa Afford med sin egen Overbevisning om det Rigtige for at lempe saa mange Doveder under een Hat. Dersom jeg skulde udtale det, som jeg anser for det Seldigste, da blev det noget ganske Andet end det, vi her have; men jeg erkjender, at man ikke kan gjøre — som det ogsaa blev udtalt af det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgfreds (Vossen) — saa store Spring med Et. Jeg vil haabe, at man ved den videre Behandling af denne Sag vil komme mere og mere henimod det Maaal, som jeg har tænkt mig egner sig bedst her i Landet: en selvstændig Almenvæbning eller Militz, som ikke blev af ret stor Beføstning. Vi vilde ved samme Særlighed — hvad